

- I. Ett enkelt sätt att ge ett dött ting liv: klipp ut ett par hål till ögon, eller sy dit ett par knappar. Nu kan tinget få en att känna sig sedd.
- Man kan också ge tinget en sytrådsmun. Nu ser det ut att kunna tala.
- Rulla upp tråden igen. Nu är det stumt.
- II. Innan orden lämnar kroppen är de saliv på tungan, tungan mot gommen, tungan mot tändernas baksida, tänderna mot läpparnas insida, läpparna mot varandra, luft som vibrerar i munnen, ansatsen till en utandning.
- III. Att "kyssa skytteln" kallades det när en väverska använde munnen för att trä om tråden när hon bytte spole. Man sätter läpparna mot skyttelögat och suger. Flera personer delade på skyttlarna, som ofta blev smutsiga och klibbiga av läppstift.
- IV. Ansiktet med knappar till ögon och sytrådsmun är inte uttryckslöst, men vad det uttrycker framstår efter en stunds betraktande bara som ekon ur ens eget inre. Tvivel i blicken. En avvisande, besynnerlig min. Munnen lite på sned, som om det den kunde se väckte dess ömkan, eller formad till ett förfärat skrik.
- Man kan behöva anstränga sig för att se människan. Man kan se framför sig hur en dregelsträng skulle ha hängt ut ur mungipan om den hade försökt yttra ett ljud.
- V. Glaset är fullt av små luftbubblor, som spottloskor. Som kåda. Någonting man tuggar, någonting som läcker. Det är tungt och bräckligt. Det omsluter träet eller genomborras av det. Det är avslutade rörelser, frusna och definitiva. Det är ett evigt efteråt.
- VI. Det är ett evigt innan. Bilder av någonting möjligt som aldrig kommer att förverkligas. Någonting som inte börjar när det ska börja.

Man kan lyssna efter ansatsen till en tangent som trycks ned eller stråken som skär över strängarna.

Till skuggan av slagbommens dunkande.

Till skuggan av skyttelns sus.

– HANNA JOHANSSON